Y. Eng. Endoğan tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasi Gazete / Sayı: 59 / 16.10.1978 / 350 Krş.

MHP SÖZLERİNDEN ÖNCE YAPTIKLARINDAN YARGILANMALIDIR

*

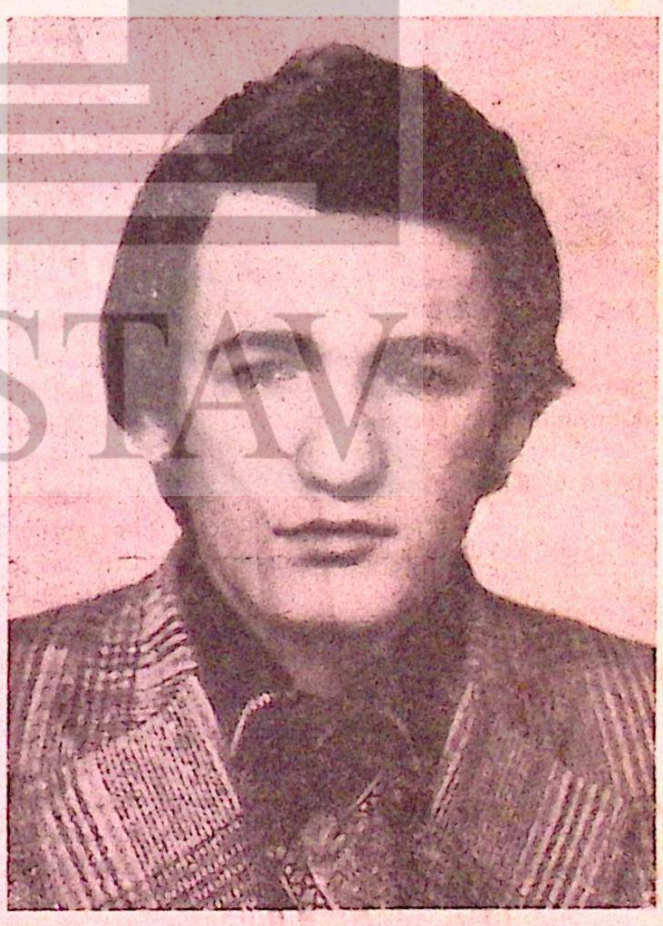
DEVRİM ŞEHİTLERİMİZDEN

MUSTAFA ÖZKAN

■

« YOL OLMUŞTUR EN YİĞİDİN YANMASI...»

*

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
Osmanlı Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır

Baskı Tarihi:
19.10.1978

İÇİNDEKİLER

MHP Söylediklerinden Önce Yaptıklarından Yargılanmalıdır 3

MUSTAFA ÖZKAN Örneği 4

Türkeş Yalan Söylüyor 6

6 TİP'li Vahşice Öldürüldü 6

MİT Dağıtılsın 7

İşçi Sağlığı 9

Bürokrasi Sorunu 10

Casusluk, Provokasyon ve Saldırı Üslerine Hayır 12

Türkiye'de İki Adalet Var 16

Okuyucudan Mektup:

NANKÖR İŞLERİN GÖNÜLLÜSÜ
DEVRİMCİ MİLİTAN: MUSTAFA ÖZKAN

CHP ağırlıklı hükümetin, emperyalist tekeller tarafından desteklenen gizli açık faşist örgütler üzerine kararlılıkla gitmeyişi, faşizme karşı en tutarlı mücadeleyi yürütecek olan sosyalist hareketimizin hâlâ dağınık durumda oluşu. Amerikan uşağı faşistleri cesaretlendirmekte, saldırılarını pervasızca sürdürmekte ve hergün birçok yurtsever devrimci'nin şehit olmasına neden olmaktadır.

Bunun son örneği, partimiz üyesi MUSTAFA ÖZKAN arkadaşımızın Bursa'da güpegündüz, çarşı ortasında faşist katillerce katledilmesidir. Titrek elle faşizmin üzerine gidilmiyeceğini biliyor, (provokasyona gelmeden) bunun tüm devrimcilere yeni ve son uyarı olmasını diliyor, Bağımsızlık ve Demokrasi Cephesi'nin yiğit evladı, nankör işlerin gönüllüsü MUSTAFA ÖZKAN arkadaşımızın öldürülmesini nefretle kınıyoruz.

Anısı, mücadelemize önder olsun..

TEP Tasus Bürosu

Demirel'in Sahte Gözyaşı

7 TİP'li arkadaşın Ankara'da hunharca katledilmesi üzerine Demirel, basına verdiği demeçte olayı kınarken bu vahşetin bitmesini istedi! Susmayı bilseydi daha iyi olurdu, riyakârlığını bir defa daha ortaya koymamış oluyordu. Çünkü kendisi, Türkiye'de İşbirlikçi Sınıflar adına halkımıza karşı faşist komando Frankeştaynını yaratan başlıca sorumlulardan biridir. CHP tek parti döneminde ve Menderes döneminde de, emekçi halkımıza, yurtseverlere karşı hertürlü baskı vardı. Fakat bu yalnız kolluk kuvetlreiyle yapılırdı. 1970'lerin sonunda, Demirel zamanında, ne zaman ki, emekçi sınıflara kapalı işbirlikçi sınıflara açık Filipin tipi demokrasi biçimindek anti-demokratik parlamenter düzen tehlikeye girdi, yurtseveilere karşı «faili meçhul» siyasi cinayetler, katliamlar düzenlenmeye başlandı. Kitleleri sokağa dökmek, 6-7 Eylül olaylarının da denenmişti, bu silah geri tepebilirdi. Bu yüzden özel vurucu güçler yetiştirilmeliydi. CİA yöntemleriyle «ölüm mangaları» na kadar her yöntem, Demirel iktidarı zamanında geliştirildi. MHP ve onun faşist çeteleri'nin sırtını en fazla sıvazlıyon, Demirel'in çevresi oldu. Bu konuda işbirlikçi egemen sınıfların baştemsilcisi olarak Demirel, kan içici faşist çetelerin yeralmasında bir anlamda Türkeş ten daha büyük bir sorumluluk taşır. Bu yüzden katledilen ve hergün katledilmekte olan devrimciler için Demirel'in sahte gözyaşı dökmesi kimseyi kandıramaz.

BAŞYAZI

MHP SÖYLEDİKLERİNDEN ÖNCE YAPTIKLARINDAN YARGILANMALIDIR

Ankara Cumhuriyet Savcılığı, MHP hakkında, bu partinin Başkanlık Divanı bildirisi nedeniyle soruşturma açtı. Savcı, MHP bildirisinde Anayasa ilkelerine aykırılık bulunduğunu söylüyor.

Soruşturma konusu MHP bildirisinde özetle şöyle deniliyor: «Sıkıyönetimin bütün şartları bugünkü Türkiye'de fazlasıyla vardır. Onun için devlet varlığının, demokratik rejimin ve vatan bütünlüğünü tehdit eden tehlikelere karşı, Anayasadaki esaslara uygun olarak sıkıyönetim ilân edilmesi ve yetkisiyle birlikte sorumluluk da ordumuza devredilmelidir.»

Anayasanın 124'üncü maddesinde sıkıyönetimin hangi koşullara göre ilân edilebileceği yazılıdır. Anayasada yetki ve sorumluluğun orduya devredilmesi diye bir şey yoktur. Ve MHP başkanlık divanının bildirisini bu biçimde kelimelendirmiş olmasını Anayasanın yorumunda bir yanılma olarak değerlendirmek aymazlık olur. «Yetki ile birlikte sorumluluk» sözcükleri buraya kasıtlı olarak konmuştur. MHP hükümetin ve dolayısıyla hükümeti iktidara getirmiş olan Meclisin yetki ve sorumluluğuna son verilmesini ve bir askeri yönetim kurulmasını önermektedir. Anayasa açıkça çiğnenmeden bu olamaz. Onun için MHP bildirisinin Siyasi Partiler Yasasına aykırı olduğu yolunda Savcılığın beyanı doğrudur.

Ama bir de şu var: Ankara Cumhuriyet Savcılığının bu demecini yayınlayan «Günaydın» gazetesinin birinci sayfasında çok ilginç bazı resimler var: Bu fotoğraflar MHP'nin Kocamustafapaşa lokalinde çekilmiştir. Arka planda MHP amblemli parti bayrağı ve Türkeş'in resmi ön planda eli tabancalı gençler. Bir resminde bu gençlerden biri lokal içinde elindeki 14 lük Browning ile atış talimi yapıyor. Resimlerde bir bayka MHP'linin elinde görülen toplu tabanca toplu Smith-Wesson. Objektife poz verenlerden geçen gün MHP ilçe başkanının oğlunu öldüren şöför Hüseyin Keser. O da silahlı.

MHP'nin Kocamustafapaşa lokali açıldıktan sonra bir ay içinde bu çevrede ondan fazla adam öldürüldü. Kahveler otomatik silahlarla tarandı, çeşitli yerler bombalandı, yollar kesildi. bu semtde ta mbir faşist terör havası estirildi. Semt polis karakoluda bu faşist katiller yuvası ile barış içinde birlikte yaşama tutumu ve davranışı içindeydiler. Eğer Kocamustafapaşa'da polis polisliğini yapsaydı semt halkının faşizme duyduğu nefret ve kin karşısında bu MHP'li faşistler köşelerine siner kalırlardı.

Kocamustafapaşa yalnızca bir örnektir. MHP'nin Şişli Gençlik Kolu denen cinayet şebekesi de yalnızca bir başka örnek. Türkiye'nin dört bir köşesinde MHP aynı oyunu oynuyor. Son günlerde faşist saldırıların siyasi cinayetlerin faillerinin ancak bir kesimi yakalandı ve kovuşturmaya uğradı. Bunların büyük çoğunluğu MHP'li ya da bu partinin yan kuruluşlarından olan ülkücü derneklerinden. Bu katiller Türkeş'i başbuğ bilenlerdir; kurt gibi uluyanlardır.

Ülke düzeyinde bir silahlı faşist örgütlenme ile karşı karşıya olduğumuz ve bu örgütlenmenin amacının bir faşist darbe ile anayasal düzeni yıkmak ve faşist dikta rejimini kurmak olduğu apaçık ortada.

Bu koşullarda MHP'nin onun yan kuruluşlarının, çeşitli devlet örgütlerindeki yandaşlarının faşist komplosunu uygulamaya konmakta olan bu faşist komployu görmezlikten gelecek MHP aleyhine yalnızca bir bildirisinde asli deyimle «sürçü lisanından» ötürü dava açmaya, halkımız hukuk devletinin savunulmasında ciddi bir girişim saymıyacaktır.

MHP ve yandaşı örgütler dediğinden ötürü değil yaptığından ötürü örgüt olarak yargılanmalı ve layık olduğu cezaya çarptırılmalıdır. Ürkek, yarım önlemler faşizmi daha da cüretlendirmekten öte sonuç vermez.

lendirmekten öte sonuç vermez. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'nın Adalet Bakanlığı'na ve Cumhuriyet Baş Savcılığı'na MHP'nin bir silahlı terörist örgüt olarak eylemini vurgulayan başvurusu, bu konuda soruşturmanın hangi doğrultuda yürütülmesi gerektiğine ışık tutmaktadır.

İSTAV

DEVRİMCİ ŞEHİTLERİMİZDEN

MUSTAFA ÖZKAN ÖRNEĞİ

Devrimci kardeşimiz MUSTAFA ÖZKAN'ı öldürdüler. O TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ üyesiydi. Amerikan emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için yıllardır sürdürülen mücadelenin kararlı ve gözüpek savaşçısıydı o. Onu öldürenler kimlerdir?

Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Türkeş'in «ülkücü» geçinen paralı komandoları.

Ne istiyor Türkeş, MHP ve onların satın alınmış komandoları? Niye insanlarımızı öldürüyorlar?

Onlar sömürü düzeninin sürmesini isteyenlerdir. Her taşın altından çıkan, dünyanın neresinde bir halk mücadelesi varsa orada halkların üzerine ölüm kusan Amerikan emperyalizmcilar gibi bir avuç büyük sermayedara, onmine ile onun yerli işbirlikçiler ne, Koç gibi, Sabinlerce dönüm toprak sahibi hatta onlarca köy sahibi bir avuç derebey bozuntusu toprak ağasına amansız bir sömürü sağlayan bu düzenin savunucusudur onlar.

Onlar efendilerinin, yani Amerikan emperyalizmi işbirlikçi sermayedarlar ve büyük toprak sahibi ağaların önüne, «biz bu sömürü düzenini daha iyi koruruz» iddiasıyla çıkıyorlar. Faşistlerin, azıcık demokratik bir ortama bile tahammülleri yok. İşçinin, yoksul köylünün, esnaf ve zanatkarın, memurun, işbirlikçi büyük patronlar tarafından ezilen küçük sermayedarın, orta halli köylünün, bu düzenden şikayetlerini dile getirmesine ve hakları için mücadele etmesine meydan verecek hertürlü demokratik olanağı kaldırmak istiyorlar. Onlar, halkımız nerede bir ses yükseltirse, o sesi orada kanla, zulüme boğmak istiyorlar. Halkımızın bilinçlenmesi, örgütlenmesi için sömürü düzenine dur diyebilmesi için didinen devrimcilere hayat hakkı tanımak istemiyorlar. Onlar, Mussolini İtalya'sı Hitler Almanya'sı örneği lanetlenmiş faşizm ile yönetmek istiyorlar bu ülkeyi. Bu sömürü düzeninin ancak kan ve zulme dayalı faşizm ile yönetmek istiyorlar bu ülkeyi. Bu sömürü düzeninin ancak kan ve zulme dahali faşizm ile korunup sürdürülebilecegini savunuyorlar. Bu yüzden öldürüyorlar, öldürüyorlar, öldürüyorlar...

Emekçiler:

Bütün emeli, kanlı faşist bir diktatör kesilmek olan Türkeş, amacına ulaşmak için CIA ile kontr-gerilla ile elele emekçi halka, O'nun devrimci evlatlarına karşı eleledir.

MUSTAFA ÖZKAN ne ilk ne de son devrim şehididir. Onlar birçok yerde savunmasız insan topluluklarını kurşun yağmuruna tutarak adam öldürüyorlar.

Birkaç gün önce Ankara'da yaptıkları gibi, yurtseverleri uykuda bastırıp elini kolunu bağlayıp kurşunlayarak öldürüyorlar.

MUSTAFA ÖZKAN kardaşımızı öldürdükleri gibi, devrimcilerin tek başına ve silahsız kıstırıp 15-20 kişi birden çullanarak bıçaklayarak öldürüyorlar.

Kısacası bu gözü dönmüş faşist çeteler kalleşçe kahpece öldürüyorlar. Bunlarda, halkımızın değer verdiği «mertlik, erkeklik» dediği, «yiğitlik» dediği şeyin zerresi yok. Türkeş ve MHP'li yöneticiler toplumda ne kadar ahlak bakımından çöküntü içinde, para için satamayacağı şeyi olmayan, it, kopuk, keş, serseri, cani takımı varsa etraflarında toplamışlar, karanlık emellerine onları alet ediyorlar.

Kardeşler, Müslüman ve milliyetçi geçinen bu sahtekarlar, emekçi halkımızın en hassas olduğu din konusunu sömürüyorlar. Camilere kendileri bomba koyuyorlar« devrimciler koydu» deyip halkı galeyana getirmeye çalışıyorlar. Bunlar son günlerde Bursa'da yaptıkları gibi esnaf ve zanaatkarların, küçük sermayedarların iş yerlerine gidiyor ve kendilerine devrimci süsü verip duvarlardaki dini yazıları indirmeleri için tehdit ediyorlar. Bu yoldan onların devrimcilere karşı kışkırtmak istiyorlar. Oysa sosyalistler din düşmanlığı etmez. Devrimciler halkımızın dinine saygılıdır. Saygısızlık edenler karanlık emellerine, dini alet etmek için bu türlü sahtekarlıkları meslek edinmiş olan faşist caniler çetesidir.

Onların siyaseti henüz yeterince uyanmamış halk kesimine yalan söylemeye dayanır. İstanbul'da Edebiyat Fakültesi'nde, Bursa'da İktisadi Ticari İlimler Akdemisinde kendilerinden olmayanları okula sokmayan kiralık faşist çetelere karşı yılmadan mücadele eden ve bu yüzden bu son siyasi cinayete kurban giden MUSTAFA ÖZKAN arkadaşımızı, Türkeş «Ülkücü Genç» diye kamuoyuna tanıtmaya yeltendi. Sonradan Partimizden ağzının payını alınca suspus olmak zorunda kaldı. O bu yalanı söylerken şöyle düşünüyordu: «MUSTAFA ÖZKAN'ın hangi davayı savunduğunu bilse bilse kaç kişi bilir. Ame Türkiye'nin 67 vilayetinde milyonlarca insan işin aslını bilmez. Ben yalanımı söylerim çoğunluk yutar». İşte onların siyasetleri budur. İşte Türkeş'in hacılığı, dindarlığı bu kadarlıktır.

Kardeşler

Bunlar hertürlü canavarlığı yapıp, sonra da kuzu postuna bürünmek istiyorlar, iktidar bu güne kadar üstlerine gidemedi. Bundan sonra ne yapabileceğini göreceğiz. MHP'nin manyak katil sürüleri hergün yeni cinayetler işleyerek sokaklarda kol geziyor. ABD emperyalizmi ve işbirlikçi büyük patronlar bunları el altından besliyor, arka çıkıyor. Bu durumda devrimcilerin kendilerini savunmaları en doğal haklarıdır. MUSTAFA ÖZKAN, eğer üzerinde kendini savunacak olanaklara sahip bulunsaydı, bugün yaşıyor olacaktı.

Halkımız artık MHP'li faşistlerin gerçek yüzlerini daha yakından görüyor. MUSTAFA'ların mücadelesi faşistlerin yüzlerindeki maskeyi düşürüyor. Gün geçtikçe tecrit oluyorlar. Tüm halkımızın FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA vermesiyle faşizmin bozguna uğratılacağı günler çok uzak değil.

Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı onların kiralık katilleri, MHP'li ülkücü faşistlere karşı ülkemizin bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için yılmadan mücadele eden diğer devrimci kardeşlerimiz gibi MUSTAFA'yı da kahpece öldürdüler. O hayatı pahasına verdiği mücadelenin önemini biliyordu. Bu faşist bozuntularını bekleyen son'u görüyordu. MUSTAFA'ların örneği mücadelemize güç katacak.

KAHROLSUN FAŞİZM

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

EMPERYALİZME ÖDÜNLER YÜZÜNDEN

Faşist Cinayetlerin Kaynaklarına kararlılıkla gidilmiyor

TEP Genel Sekreteri Şaban Ormanlar, öldürülen TEP üyesi Mustafa Özkan ile ilgili olarak aşağıdaki demeci vermiştir.

Parti üyemiz Mustafa Özkan, Salı günü, Bursa'nın Atatürk Caddesi'nde güpegündüz faşist katillerin kahpece saldırısına uğradı ve bıçaklanarak öldürüldü. Katledilen arkadaşımız partimiz genel sekreterlerinden Hamza Özkan'ın kardeşi olup partimizin aktif üyelerinden biriydi. Demokratik gençlik hareketinde sürdürdüğü tutarlı anti-faşist mücadelesi yüzünden uzun süredir faşist komandolar tarafından hedef alındığı biliniyordu.

Bu siyasal cinayet üzerine, Bursa Emniyet Müdürü'nün görgü tanığı olmadığı biçiminde verdiği demeç gerçeklere aykırıdır ve en azından erken olmuştur. Çünkü, cinayet, Bursa'nın en kalabalık caddesinde, en kalabalık saatte, saat 18.30 sıralarında işlenmiştir.

Hükümet yetkililerince sık sık tekrarlandığı gibi faşist cinayetlerin sonuna gelinmiş değildir. Kaynakları açıkça bilindiği halde üzerlerine vakit geçirilmeden kararlılıkla gidilmemesi yüzünden, faşist cinayet çetelerinin pervasızlığı daha da artmaktadır. Bu nedenle her geçen gün bir kaç yurtsever daha toprağa veriliyor.

Emekçi halkımız oluk gibi akıtılan bütün bu kanların hesabını ergeç soracaktır.

DÜSTAV

Türkeş Yalan Söylüyor

TEP Genel Başkanı Mihri Belli Bursa'da faşistler tarafından öldürülen TEP üyesi devrimci Mustafa Özkan'ı, son demecinde «ülkücü» diye nitelendiren Türkeş'i maksatlı olarak gerçek dışı beyanda bulunmakla suçlamıştır. Belli' basına açıklamasının metni aşağıdadır:

MHP Genel Başkanı Türkeş, dünkü demecinde faşist komandolarca bıçaklanarak öldürülen Türkiye Emekçi Partisi üyesi devrimci arkadaşımız Mustafa Özkan'ın ülkücü olduğunu iddia etmiştir. Türkeş kasıtlı olarak gerçek dışı beyanda bulunmakadır.

Partimiz genel sekreteri Hamza Özkan'ın kardeşi olan Mustafa Özkan en aktif TEP üyelerindendi. Onun yiğit kişiliği çevresindeki faşistlere korku salıyordu. Onun için faşistler tarafından alçakça öldürüldü.

Olay şudur: 3 Ekim günü Bursa'nın Cumhuriyet caddesinde onbeş kadar faşist «ülkücü» Mustafa Özkan'a saldırıyor Mustafa yiğitçe direniyor, her vurduğunu yere yıkıyor. Faşistler yanına yaklaşamıyorlar. İçlerinden biri oradaki inşaattan bir kalas alıyor ve arkadan gelerek arkadaşımızın başına kalasla vuruyor. Mustafa sendeliyor. Ancak o zaman yanına sokulabilen faşistler onu göğsünden ve karnından defalarca bıçaklıyarak Özkan'ı şehit ediyorlar.

Türkeş, bir devrimci şehidi faşist cephenin örgütlerinden birinin üyesi gibi göstermekle arkadaşımıza hakaret etmektedir. Mustafa Özkan'ın kim olduğunu bilmemesinin olanağı yoktur. Bile bile gerçek dışı beyanda bulunması maksatlıdır. Faşistler bir yandan sıkı yönetimin bahanesini yaratmak için saldırılarını cinayetlerini yoğunlaştırıyorlar, öte yandan (yavuz hırsız misali) mağdur görünme çabasındadırlar. Hükümetin büyük gafleti ve hareketsizliği yüzünden sıkıyönetim mekanizmasının kilit noktaları hala ellerindedir. İstedikleri 12 Mart tipi bir sıkıyönetim, yani açık faşizmdir. Kontr-gerilla'nın, devlet içinde yuvalanmış faşist cuntacıların MHP ile bağları ortaya çıktığına göre, ancak bu yoldan kaçınılmaz gibi görünen akibetlerinden kurtulabileceklerini hesaplıyorlar.

Türkeş'in bu gerçek dışı beyanı, öldürülen MHP'lilerle ilgili iddialarını da kuşkulu kılmaktadır.

ANKARA KATLİAMI

6 TİP'Lİ ÜYE VAHŞİCE ÖLDÜRÜLDÜ

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, altı Türkiye İşçi Partilinin Ankara'da MHP eğilimli faşistler tarafından alçakça öldürülmesi olayı ile ilgili olarak bir demeç vermiştir. Demeç şöyledir:

Altı TİP'li kardeşimizin alçakça öldürülmesi karşısında, emperyalizme karşı, faşizme karşı nefret ve kinle doluyuz. Bu kinimiz bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm uğruna mücadele azmimizi bileyecektir.

Ankara katliamının Amerikan üslerinin yeniden çalıştırıldığı güne rastlaması rastlantı değildir. Emperyalizm ve onun yerli maşaları, kontrgerillasından MHPsine, Ülkü Ocaklarına kadar gizli ya da açık faşist yuvalar bağımsızlık ve demokrasi güçlerine gözdağı verme, onları can derdine düşürme taktiğini uyguluyorlar. Faşizmin hedeflerinden biri olan bu hükûmetin akıl almaz gafleti ve hareketsizliği onları cüretlendiriyor.

Devrimci uyanıklığımız emperyalizmin bu taktiğini boşa çıkarmalıdır, çıkaracaktır. Darbe, katliamın kurbanı olan TİP'li kardeşlerimizin kişiliğinde tüm ulusal demokratik güçleri hedef almak tadır. Şehitlerimizin anısına bağlı olmanın tek yolu var: emperyalizme karşı, faşizme karşı tek yumruk olmak!

10 Ekim 1978
TEP Basın Bürosu

BELLİ'NİN, TİP GENEL BAŞKANI'NA TELGRAFI

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanlığı

Katliam karşısında nefretle, kinle doluyuz.

Öldürülen TİP'li kardeşlerimiz tüm emekçi halkın şehitleridir.

Şehitlerimizin anısına saygılı olmanın tek yolu var:

Emperyalizme ve faşizme karşı tek yumruk olmak!

Mihri Belli

FAŞİST CEPHE YA ETKİSİZ KILINIR YAKILINMAZ

MİT DAĞITILSIN!

BAŞINDAN BERİ VURGULADIK DURDUK: BİR TOPLUMDA İŞCEKENCELERİN, SİYASİ CİNAYETLERİN, KATLİAMLARIN SORUMLULARI YARGILANIP CEZALANDIRILMADIKÇA, O TOPLUMDA EN İLKEL ANLAMIYLA BİR BURJUVA DEVLETİNİN VARLIĞINDAN SÖZ EDİLEMEZ

«MİT Dağıtılsın» diyenler var. Bunun gerçekçi bir istem olmadığını düşünenler de var. «Her devletin bir istihbarat örgütü vardır. Olmazsa devlette olmaz. «MİT dağıtılsın» diyenler bu istemleriyle bugünkü iktidara, yani bir burjuva hükümete hitap etmektedirler. Bir emekçi halk iktidarına değil. Ne denli hukuk devletinden yana olursa olsun bu hükümet böyle bir istemi yerine getiremez» diyorlar.

CIA ile İran ve İsrail istihbarat örgütleriyle iç içe çalıştığı AP'nin dışişleri bakanı Çağlayangil tarafından resmen açıklanan, 12 Mart açık faşizm dönemi işkence ve siyasi cinayetlerine girtlağa kadar batmış bulunan, içinde MHP'lilerin etkin durumda bulunduğu ve bir darbe ortamını yaratmak için anarşiyi tırmandıranlara destek olduğu artık iyice ortaya çıkmış bulunan sözde «milli» bir istihbarat örgütünün dağıtılmasını istemek her demokrasi yanlısının, her yurtseverin hakkıdır, görevidir.

Bu istemi ileri sürenler herhalde «burjuva devlet tüm istihbaratsız kalsın» demek istemiyorlar. Gerçekçi olmayan böyle bir istemdir. Ama burjuva devlet, eğer varsayım olarak, burjuva hukuk devleti ilkelerine uymak istiyorsa, bu ilekelere açıkça meydan okumuş ve devlet içinde devlet kesilerek faşizmin odak noktalarından biri durumuna gelmiş, denetimi hemen hemen olanaksız bir örgütü dağıtmak ve yenisini kurmak zorundadır.

Tarihte bunun örnekleri var. Örneğin, Yunanistan'da 1967 faşist darbesini izleyen günlerde Atina cuntası kendi denetimi altında olmayan burjuva demokrasisi yanlısı Yunan istihbarat örgütünü silahlı baskınla dağıttı. Bu ters yönde bir örnek. Olumlu örnekler de var Fransa'da geçen yüzyılın sonlarında Dreyfüs skandalı ortaya çıkınca burjuva demokratik hükümet istihbarat örgütünü alt üst etmiş ve kendi denetiminde bir aygıt oluşturmuştu.

Ne var ki 19'uncu yüzyıl Fransa'sı, milli burjuvazinin hegemonyası altında bağımsız bir ülkeydi, bugünün Türkiye'sinin düzeni bağımlı kapitalizmdir ve bu ülkede egemen güç işbirlikçi burjuvazidir. Ancak bu açıdan «MİT Dağıtılsın!» istemi gerçeki sayılmayabilir. Yani ekonomisini İMF'nin, Dünya Bankasının, AET'nin buyruklarına uyarak yönlendiren emperyalizmin vesayeti altında bir Türkiye'nin MİT'in CİA ile iç içeliğine son vermesi kendi bağımsız burjuva devlet istihbaratını kurması, tüm politikasına ulusal ve demokratik bir yön vermedikçe olanaksızdır.

Besbelli ki Ecevit hükümeti, kendisinin de faşist darbenin hedeflerinden biri olduğunu bilir. Şu anda siyasi cinayetlere, katliamlara genellikle CHP'nin solundaki sosyalistlerin kurban gitmesi bu gerçeği değiştirmez. Unutmayalım ki suikast hedefi olarak seçilenler arasında Başbakan da vardır.

Faşizm kural olarak ilk darbelerini en sola yöneltir ve merkeze doğru yayar. Almanya'da, İtalya'da, heryerde bu böyle olmuştur. Türkiye'de başka türlü olacak değildir. Ama bu iktidar, sınıf karakteri gereği bağımlı kapitalizmin ufak tefek rötuşlarla sürdürülmesinden yana olduğundan, kendiside hedef olmasına karşın, burjuva ölçüleride bile tutarlı sayılabilecek bir anti-faşist politika izleyememektedir.

MİT konusunda da bu böyle. Onun için, bugün, MİT'in dagıtılması ve yerine burjuva hukuk devleti ilkelerine bağlı bir istihabarat örgütünün kurulması söz konusu degildir. Faşizmin yuvalarından biri durumuna düşürülmüş olan

MİT'in bazı müdahalelerle islahı söz konusudur.

12 Mart açık faşist döneminde olsun, Ekim 1973 seçimlerini izleyen dönemde olsun MİT mensuplarının işkence faaliyetine katıldığı, siyasi cinayetlerde, katliamlarda parmağı bulunduğu, Özel Harp Dairesiyle birlikte kontr gerillada yer aldığı, MHP ve bu parti yanlısı askerlerle birlikte bir cunta oluşturduğu ve bu cuntanın işi Başbakan Ecevit'e karşı suikastler düzenlemeye kadar vardırarak bir faşist darbe koşullarını yaratmaya giriştiği artık herkesin bildiği gerçeklerdir. Bu gerçekleri bizzat MİT sorumluları bile doğrulamak zorunda kalıyor.

Yankı dergisi son sayısında bir MİT sözcüsü ile röportaj yayınladı. Yankı adını bildirmediği MİT sözcüsünü şöyle tarif ediyor: «Ortanın üstünde boylu, saçları tamamen kırlaşmış, yaşı yetmişe yaklaşan, yüzü güven ve sempati aşılayan, hafif şişmanca bir şahıs». Bu şahıs, ürkek ve dolambaçlı bir dil ile konuşsa da, MİT'in 12 Mart açık faşizm dönemindeki «operasyonlara» katıldığını, yani kontr-gerilla içinde işkence fasıllarında, insan avlarında yer aldığını itiraf ediyor.

Şöyle diyor:

«12 Marttan sonraki operasyonlarda MİT mensupları zaman zaman ve yer yer soruşturmalarda uzman olarak bulunmuşlardır. Bunlara soruşturma yaptıkları kişilere insanlık dışı yöntemler uygulamaları için MİT'in en üst makamlarınca verilmiş bir direktif yoktur. Ama bunların içlerinde aşırı işgüzarlık yapmış, iddia edilen suçları işlemiş kimseler olmadığını bugün kimse iddia edememektedir.»

Yani genç kızların rahmine elektirikli coplarla ceryan vermeye kadar. Kaypakkaya gibi, Ali Kayahan gibi devrimcilerin işkence altında öldürülmesine kadar varan kontr-gerilla «operasyonlarına» katılmış olan MİT elemanlarının mevcut olduğu bizzat bu MİT sorumlusu tarafından kabul edilmektedir.

İşledikleri bu büyük suçlar için bu MİT elemanları hakkında herhangi bir işlem yapılmış mıdır. yapılacak mıdır? MİT sözcüsünün bu soruya cevabı açık: «12 Mart'tan sonraki devrede hem bir af kanunu çıkmıştır, hem de bundan öteye mahkemeler karşısında ileri sürülen işkence yok kabul edilmiş, haklarında suç isnat edilenler mahkemelerde beraat etmişlerdir. Şimdi bu eski iddiaları ortaya atmak ve bunlar hakkında soruşturma, araştırma açılmasını istemek hukuken mümkün değildir. Onun için bu iddialara muhatap olmuş kimselere bir şey yapılamamaktadır.»

MİT sözcüsü MHP yanlılarının MİT içinde yuvalandıklarını ve bunların çok kez belirleyici rol oynadıklarını da şöyle itiraf ediyor:»

«(MİT içinde) MHP'yi, Ülkü Ocaklarını, aşırı sağcıları adeta «devlet koruyucusu» sayan görüşler yerleşmiştir». «Geçmiş devirlerde (...) gayretkeşlikle suç işlemiş olanlar, kafaları sadece bir tarafa göre şartlanmış olanlar vardır.»

Kontr-gerilla için de söyledikleri şunlardır: «12 Mart'ın sıkıyönetim devrinde, daha sonraları kontr-gerilla ismiyle anılacak olan bir askersivil karma soruşturma grubundan yararlanılmak yoluna gidildi. Bunların içinde Özel Harp Dairesinde yetişmiş bazı elemanların da kullanılmış olması, tüm soruşturma operasyonlarını askerlerin yönettiği intibaını verdi.»

Bir MİT sorumlusu bundan daha açık konuşamaz. Evet MHP, MİT ve Özel Harp Dairesinin oluşturduğu üçlü, ABD emperyalizminin artık tüm dünyada bilinen, faşist darbeye yönelik istikrarsızlaştırma yöntemlerini bu gün de pervasızca uygulamaktadır. Af kanunundan söz ederek bu faşist komplonun üzerine sünger çekmenin olanağı yoktur. Bu cinayet şebekesi af kanunundan sonra da suç işlemeye devam etmiştir. Örneğin 1 Mayıs katliamı, 12 Martı bile geride bırakacak vehamette bir suçtur.

Başından beri vurgunladık durduk. Bir toplumda işkencelerin, siyasi cinayetlerin, katliamların sorumluları yargılanıp cezalandırılmadıkça, o toplumda en ilkel anlamıyla bir burjuva hukuk devletinin varlığından söz edilemez. Her günkü olaylar bu gerçeği kanıtlamaktadır. Faşist cephe ya etkisiz kılınır ya kılınmaz. Etkisiz kılınmazsa bu cephe eylemini sürdürür. Nitekim sürdürmektedir.

ULUSAL KONGRE

İŞÇİ SAĞLIĞI

1. İşçi Sağlığı Ulusal Kongresi Tertip Komitesi TEP adına gönderilen yazının metni aşağıdadır:

İstanbul Tabib Odası
1. İşçi Sağlığı Ulusal Kongresi
Tertip Komitesi Başkanlığına

Ulusal ölçüde işçi sağlığını konu alan bir kongrenin başka ülkelerdeki uygulamaları ele alarak karşılaştırmalı tahlillere girişmesi kaçınılmazdır. Bu bakımdan ulusal ölçüde işçi sağlığı sorunu ile ekonomik, toplumsal ve politik düzen sorununun içiceliği vurgulanmalıdır.

Bununla birilkte bu kongre, ülkemizin içinde bulunduğu somut koşulları, sınıfsal güçler dengesini, özellikle Türkiye'de demokratik güçlerin taşıdığı büyük potansiyeli hesaba katmalı, «sorun düzen sorunudur» deyip işin içinden çıkmamalı, gerçekçi bir yaklaşımla emekçi halkın yararına olarak kısa vadede gerçekleştirilmesi olanak içinde bulunan dönüşüm ve iyileştirmeleri açık seçik biçimde formüle ederek bunları önermeli ve bu dönüşümler çevresinde bir kamuoyunun oluşturulmasına katkıda bulunmalıdır.

Evet, bağımlı kapitalizm koşullarında da, çarpık sanayileşme koşullarında da bugünkinden daha az kötü bir sağlık politikası güdülebilir. Köklü çözümlerin ancak sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşebileceğini hatırdan çıkarmadan hemen uygulanması istemiyle önereceğimiz bir sağlık politikası vardır. Bu politik anlayış genel hatlarıyla şöyle özetlenebilir:

Durum: Türkiye'de 40 bin köyün hiçbirinde doktor yoktur. İşçi sınıfının önemli bir kesimi kırsal bölgeden gelip fabrikalara girdiğine göre bu kesimin yaşamının bir bölümünde hemen hemen hiç sağlık hizmeti görmeden, en basit hijyen koşullarından ve eğitiminden yoksun olarak kente gelmiş bulunuyor.

Kentteki durum da daha parlak değildir. Türkiye'de bilindiği gibi 400 kişiye bir yatak, 2400 kişiye bir doktor düşmektedir. Ö.teki sağlık personeli oranları daha da olumsuzdur. Ulusal sağlık bütçesi genel bütçenin ancak % 4'ünü oluşturmaktadır. Bu oranlar düzeni Türkiye gibi bağımlı kapitalizm olan, örneğin Yunanistan gibi, ülkelerle kıyaslandığında ülkemizin çok aleyhinedir.

Hepsinden önemlisi Türkiye'de sağlık hizmetleri olsun, hammadde bakımından % 90 oranında dışa bağımlı olan ilaç sanayii olsun, etkin kesimiyle kâr amacı güden bir ticaret alanıdır. Bu nedenle koruyucu sağlık hizmetlerine gereken önemin verilmemesi ve iyileştirici sağlık hizmetlerinin ön plânda tutulmaması gibi kaçınılmaz bir sonuç çıkıyor karşımıza.

Buna beslenme ve beslenme kontrolu alanının da skandal olarak nitelendirilebilecek durumu ve korkunç bir biçimde durmadan artan hayat pahalılığını da ekleyecek olursak acıklı tablo iyice belirginleşir.

Kongrenin ele alacağı iş güvenliği, meslek hastalıkları ve iş kazaları sorunları özellikle koruyucu sağlık politikası kapsamına girer.

İş güvenliği olsun, meslek hastalıkları ya da iş kazaları konuları olsun üretim becerisi sağlamaya yönelik olmayan, dahası, tümüyle yetersiz ve geri olan bir eğitim sistemi ile, bunun sonucu çok düşük bir genel kültür ve teknik bilgi düzeyi ile doğrudan ilgilidir. Ayrıca vurguncu zihniyet taşıyan kap-kaç kapitalizminin iş güvenliği ve sağlık alanında zorunlu yatırımları yapmaması, genellikle teknik yetersizlik de bir etkendir.

Bu kongre, bu sorunları ayrıntılı bir biçimde inceleyerek bu alanlarda, ilerici kamuoyunun baskısı ile, burjuva hükûmetlerce dahi uygulanabilecek pratik, gerçekçi kararlar almalı, somut öneriler ileri sürmelidir. Bu önerilerin gerçekleşmesi ancak başta işçi sınıfı olmak üzere tüm demokratik güçlerin önerilerini, gerekliliğini açık seçik kavramasıyla ve bu yolda seferber olarak gereken demokratik baskıyı sağlamasıyle olabilir. Bu bakımdan kongre, iş güvenliği, meslek hastalıkları ve iş kazaları sorunlarına emekçiden yana çözümler getirilmesi doğrultusunda yığınsal hareketlerin başlatıcısı olmalıdır.

Kendisine olanak sağlandığı takdirde Türkiye Emekçi Partisi bu konularla ilgili görüşlerini kongreye sunmaya çalışacaktır.

Saygılarımızla, 7.X.1978
TEP Genel Başkanlığı

SOSYALİST ÜLKELERDE

BÜROKRASİ SORUNU

Sosyalist ülkeler bugün bir bürokrasi sorunu ile karşı karşıyadır. Bunun kaynağı sosyalist kuruluşun yer aldığı özgül koşullarda aramak gerekir.

Tarih öyle denk getirdi ki ilk sosyalist devrim geri bir ülkede gerçekleşti ve o ülke (Rus İmparatorluğu) ilk sosyalist kuruluşa sahip oldu. Ve SSCB'yi bu yolda izleyen öteki ülkelerde gelişmiş kapitalist ülkeler değildi. Ülkenin geriliği bir yandan kapitalist kuşatma koşullarının sosyalist ülke içindeki kapitalist unsurları sistemli olarak yüreklendirmesi ve sosyalist vatanı iç ve dış düşmana karşı savunma görevini ön plana geçirmesi, öte yandan sosyalist kuruluşda çetin sorunlar ortaya çıkardı ve kuruluş aşamasının uzun sürmesine neden oldu.

Marks ve Engels kapitalist ilişkilerin daha az yaygın olduğu bir dünyada, işçi sınıfı bağımsız toplumsal bir güç olarak henüz ancak Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da tarih sahnesine çıktığı tarihsel ortamda sosyalist devrimin bu en gelişmiş kapitalist ülkelerde patlak vereceğini ve dünyanın geri kalan kesiminin zorunlu olarak bu devrime ayak uyduracağını düşünmüşlerdir. Onların sonraki dönemde kapitalizmin eşit olmayan gelişmesi ve bu sistemin uğrayacağı derin bunalımlar sonucu proletaryanın önüne çıkabilecek tarihsel olanakları önceden görüp bunların üzerinde durmaları elbette ki olanaksızdı.

Marks ve Engels'in «herkese üretimine göre» ilkesinin uygulandığı sosyalizmin ilk aşamasını oldukça kısa bir süreç olarak gördüler. Devletin sönüp yok olacağı yüksek bir teknoloji ve bilinç düzeyinde herkese gereksinimine göre ilkesinin uygulandığını sınıfsız ve devletsiz komünist toplumun tarihsel ölçülerle kısa bir sürede gerçekleşebileceğini düşündüler. Besbelli ki bu düşünce, devrimin en gelişmiş kapitalist ülkelerde gerçekleşeceği varsayımına dayanıyordu.

Rusya gibi kapitalist gelişmede geri ve bunun sonucu olarak sanayide kadroları yetersiz olan bi rülkede sosyalist kuruluşun daha uzun süreceği açıktır. Bu ters koşullarda, sosyalist üretimin tüm alanlarında gerekli kadroları yaratmak, bunlara en verimli çalışma koşullarını sağlamak ve sosyalist kuruluşu gerçekleştirmek gerekiyordu.

S.S'C.B..nde Parti ve Hükümet 1920'lerden başlayarak, birbirini izleyen beşer yıllık devlet planlarını biran önce hedeflerine ulaştırmak için, «maddi özendirici» yöntemiyle emeğin verimliliğini yükseltme yoluna başvurdu, ve «herkese üretimine göre» ilkesini yaygın biçimde uyguladı. Bu, bir bakıma kaçınılmazdı. Toplumun içinde bulunduğu bilinç düzeyinde sosyalist ekonominin güçlenmesine en çok katkıda bulunanın ödüllendirilmesi bir zorunluluktu.

Yeni yetişen bürokrat ve teknokrat kadrolar, daha önce oldugu gibi artık eski düzenin kalıntıları değildi. Bunlar, üretimde, sosyalist toplum mekanizmasının değişik kesimlerinde öncü nitelikte işçiler olarak değerlerini kanıtlamış emekçilerdi. Sosyalist devlet kendilerine daha yüksek eğitim olanakları sağlamış, yükselmelerinde onlara destek olmuştu. Herşeyi sosyalizme borçlu idiler.

Bu zümre sosyalist ekonominin, ülke savunmasının güçlenmesine katkıda bulunuyor, sosyalist kuruluşun vazgeçilmez bir unsurunu oluşturuyordu. Besbelli ki bu aşamada eşitlikçi bir ücret politikasının izlenmesinin emeğin verimliliği üzerinde olumsuz etki yapar üretimin zararına olurdu. Çin'de benzer koşullarda «kültür devrimi» denen hareket sürdüğü sırada görüldüğü gibi, böyle bir politika ekonomide başıbozukluk, anarşiyi yaratmaktan öte bir sonuç vermezdi.

Güdülen bu politika, sosyalist kuruluşun geçici ve tarihsel ölçülerle kısa süreli bir aşama olacağı, bu aşamanın bürokrasinin emekçi tabandan koparak zümreleşmeye vakit bulamadan sona ereceği ve sosyalist kuruluşun tamamlanması, daha yüksek bir sosyalist bilinç düzeyine varılmasıyla maddi özendiriciye gerek kalmıyacağı, ücretler merdiveni gittikçe daha yatay duruma getirilerek sonunda «herkese gereksinimine göre» ilkesinin uygulanacağı toplума ulaşılacağı varsayımına dayanıyordu.

Ancak bu aşama uzun sürdü ve bürokrasi, zümre bilincine vararak kendi ayrıcalıklarını savunur duruma geldi. Sosyalist üretimde kilit noktaları elinde tutan bürokrasi Partide ve hükümette kolaylıkla etkinlik sağladı, zümre çıkarlarına uygun bir çizgi izledi. Ücretler merdiveni zamanla yataylaştırılacağına kimi durumlarda daha da dikeyleştirildi. Bürokrat teknokrat zümrenin emekçi tabana oranla ayrıcalıklı durumu giderek kalkacağına daha da güçlendi. Öyle ki bugün artık bürokrasinin zümre çıkarlarıyla, sosyalist toplumun daha ileri bir aşamaya biran önce ulaşmasından yana olan işçileri, emekçilerin çıkarlarının çeliştiğinden söz edilebilir.

Dolayısiyle bürokrasi bu aşamada, ilerici değil, tutucu bir işlev yerine getirmektedir. Sosyalist kuruluşta oluşmuş bulunan, herşeyini sosyalizme borçlu olan, büyük çoğunluğu ile emekçi kökenli bu zümrenin bir kapitalist restorasyondan yana olması düşünülemez. Bugün sosyalist ülkelerde ikilem, «sosyalizm mi-kapitalizm mi» ikilemi değildir artık. İkilem, «sosyalizmin daha ileri aşamasına geçmek mi - yoksa yerinde saymak mı» ikilemidir. Ve bugün gerçekten bir kapitalist restorasyondan yana olan Zaharov'ların, Soljenitsin'lerin Sovyet toplumunda bir kitle tabanına dayanmadıkları, bunları, bunların sözü edilecek bir sınıfın özlemlerini dile getirmedikleri besbellidir. Bunlar fiilen emperyalizmin sözcüleri durumundadırlar.

Her toplumda ileri olanla geri olan çatışır. Toplumların geçtiği gelişme aşamalarında ilerici güçler ile gerici güçler değişir. Bir aşamada devrimci olan bir sınıfın sonraki aşamada karşı-devrimci kesildiği görülebilir. Burjuva devrimleri döneminde gerici güç feodal aristokrasi idi, burjuvazi ise devrimci güçtü. Ama aynı burjuvazi sosyalist devrimler çağında karşı-devrimci oldu. Milli Demokratik Devrim aşamasında bir ülkede emperyalizm, işbirlikçi kapitalistler ve büyük toprak sahipleri karşı-devrim cephesini oluşturur. İşçi sınıfı, tüm emekçi yığınlar, kent ve köy küçük burjuvazisi devrimci güçlerdir. Devrimin bu ilk aşamasının geçilmesi ve toplumun sosyalist devrim aşamasına varmasıyla, küçük burjuvazi (hiç değilse bunun sağ kolu) karşı-devrimci kesilir.

Bürokrat, teknokrat zümre de sosyalist kuruluşa katkıları ölçüsünde devrimci bir işlev yerine getirmiştir. Ama, öte yandan, bu zümre ayrıcalıklarını sürdürmek amacıyla sosyalist toplumun sınıfsız ve devletsiz toplum doğrultusunda ilerleyişine ayak bağı olduğu ölçüde gerici bir güç durumuna düşer. Bu nitelikte bir bürokrasinin ekonomide, Parti ve hükümette ağır basmasının sosyalist ülkenin ve genel olarak devrimci işçi hareketinin karşısına ağır sorunlar çıkaracağı açıktır.

Besbelli ki bu sorun bizim için de önem taşır. Sosyalist sistemdeki gelişmeleri izlemekle yükümlüyüz. Ancak bürokrasi sorununun çözümünün, herkesten önce sosyalist ülkeler işçilerinin, emekçilerinin sorunu olduğunu bilelim. Onlar, «haklarına sahip çıkarak» sosyalist demokrasiye ters düşen durumlara son vereceklerdir. Çözüm, herhalde, bambaşka tarihsel koşullar içinde oluşmuş bulunan «Avrupa komünizmi» denen sağ sapmanın savunucularından gelmiyecektir. Çözüm, burjuva demokratizmi geleneğine sahip emperyalist metropollere özgü bir akım olan «Avrupa komünizmini» böyle bir geleneği olmayan sömürülen ülke Türkiye»ye ithal etmeye kalkanlardan da gelmiyecektir.

Onun için, CİA'nın faşist darbele tezgahlıyabildiği, kont-gerillanın cirit attığı, bu siyasi cinayetler, katliamlar ülkesinde, bağımsızlık ve gerçek demokrasi mücadelesinin bize yüklediği sorumlulukları ikinci plana itme pahasına, Batı rüzgarlarına uyarak sosyalist dünyaya nizam vermeye kalkışmak yanlıştır.

TÜSTAV

CASUSLUK, PROVOKASYON VE SALDIRI ÜSLERİNE HAYIR!

Amerikan askeri ambargosunun şartlı olarak kaldırılması üzerine Washington'un isteğiyle Türkiye'deki Amerikan üslerinin alelacele açılması, ABD emperyalizminin Türkiye üzerindeki gücünü olanca açıklığıyla bir defa daha ortaya koydu. Daha Ağustos ayında ambargo kalkar kalkmaz üslerin açılmasını isteyen ABD'ye Türk Hükümeti, üslerin ambargodan sonra hemen açılamıyacağını, daha sonra yapılacak bir anlaşma ile açılabileceğini bildirmişti. Aradan bir buçuk ay geçmeden Ecevit iktidarının yüz seksen derece çark ederek nasıl Amerikan isteğine boyun eğdiğini halkımız ibretle gördü. Amerika açılsın demiş, üsler açılmıştır. Bu, Ecevit için yaratılmağa çalışılan «kişilikli dış politika» efsanesinin yıkılışıdır. Tam bağımsızlık yolunda tüm ulusal güçleri harekete geçirmeden, bağımlılık ilişkileri içinde kişilikli bir dış politika yürütmenin olanaksızlığı gün gibi ortaya çıkmıştır.

Carter, geçen ay silah ambargosunu kaldıran Dış Yardım Yasası'nı imzaladıktan sonra Türkiye ile Amerika arasında yeni bir dönemin açıldığını vurgulamış, üsler ile Kıbrıs konusunda bekledikleri ödünleri açıklamıştır. Bundan sonra her şey büyük bir hızla gelişti. Milli Güvenlik Kurulu'nun aldığı tavsiye kararlarına uygun olarak Hükümet dört üs için bir yıllık bir geçici statüyü onayladı. Bunun ardından uluslararası mali kuruluşlar ekonomik ablukayı gevşetmeye başladılar. İki yüz yirmi alacaklı bankayı temsilen dört büyük banka aylar önce verilmiş fakat başta aracı olarak uygulanmıyan bazı kararları yürürlüğe soktu: Borçların ertelenmesini ve Türkiye'ye yeni kredilerin açılmasını onayladı, ipleri elinde tutmak şartıyla..

Hatırlanacağı gibi, geçen Ağustos ve Eylül başlarında, Ecevit iktidarı Washington tarafından iyice sıkıştırılmış, uzun süredir vadedilen krediler bir türlü açılmamıştı. Belliydi ki Türkiye'den askeri ve siyasal ödünler bekleniyordu. O günlerde Washington'dan eli boş dönen Müezzinoğlu ve Elekdağ'ın ardından Türkiye'ye gelen IMF Türkiye Masası Şefi, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle geliştirmeye çalıştığı ikili ilişkilerin «aşırı tehlikeli» olduğunu pervasızca açıklamıştı. Ecevit'in «çok yanlı dış politika» olarak adlandırdığı tutuma karşı açıkça söylenmek istenen şey şuydu: Sen bana bağlı kalmaya mecbursun, haddini bil, sosyalist dünya ve üçüncü dünya ile ilişkilerde çizmeden yukarı çıkma!

Ecevit iktidarı çizmeden yukarı çıkmamayı, emperyalizmin çizdiği sınırlar içinde oynamayı kabul etmiştir ama bağımlı kapitalizmin ürünü olan ağır ekonomik bunalımı aşmak için önüne çıkarılan ekonomik engellemeleri de bir ölçüde aşması gereklidir. Aksi halde geniş kitleler önünde başlamış olan yıpranma hızla gelişecektir. Verilen son ödünlerden sonra iktidarın kaderi büyük ölçüde emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin eline teslim edilmiştir. Bu, uzun vadede «büyük koalisyon»a kadar varabilecek çeşitli ihtimalleri gündeme getirebilir. Son günlerde Başbakan'ın, Dış İşleri Bakanı'nın, Savunma ve Maliye Bakanları'nın ağzından sürekli olarak «savunma gücüyle ekonomik gücün ayrılmazlığı» deyimi çıkmaktadır. Bununla kastedilen şey, Amerika'nın Türkiye'ye NATO ile yüklediği askeri yükümlülüklerin sadece askeri ambargoyu kaldırmakla karşılanamıyacağı, her konuda ekonomik yardımların da artırılması gereğidir. 1 yıl sonra ABD ile imzalanması düşünülen İşbirliği Anlaşması için de aynı ilke Bakanlar Kurulu'nca benimsenmiştir. Buna paralel olarak geçen aylarda sık sık sözü edilen «ulusal savunma sanayii» yeniden gündeme getiriliyor, Savunma Bakanı'nın son Almanya gezisinde yeniden ele alınıyor. Yurt dışındaki işçilerimizin dövizlerinden yararlanarak Türkiye'de Batı Almanya ile ortaklaşa kurulması tasarlanan silah sanayii, ekonomik dar boğazı aşmada önemli umutlardan biri olarak sunulmakta.

Türkiye NATO üyeleri içinde savunma giderleri en yüksek üye durumunu yıllarca korumaktadır. Ekonomisi en zayıf ülkenin Avrupa'da en yüksek silahlanma yükünü taşıyarak Batı'nın ileri karakolu görevini sürdürmesi, emperyalizmin Türkiye'ye dikte ettiği bir iş bölümüdür. Bu çerçeve içinde Ecevit iktidarının göstermeye çalıştığı şey, silahlanma yükünün azaltılması yönünde sınırlı bir çabadır. Yoksa Batı Alman silah tekelleriyle girişilecek bir silah sanayiinin ulusal yanından söz etmek boşunadır. Aslında Ecevit, yazın katıldığı NATO toplantısında, ABD emperyalizminin bu örgüte kabul ettirdiği silahlanmayı hızlandırma politikasını onaylamıştır. NATO'nun «Uzun Vadeli Savunma Programı»na Türkiye'nin katkısı arttırılacaktır. Böylece halkımızın sırtına ağır bir silahlanma yükü getirilmektedir. Bir yandan bu yükün altına girilirken öte yandan NATO ülkelerinden, Türkiye'ye düşen silahlanma yükünü karşılamak için yeni kaynaklar araştırılmaktadır. Sözde ulusal savunma adı ile halkımıza sunulan bu prangalı ve katmerli sömürü reddedilmelidir.

NATO son yıllarda, ABD emperyalizminin hegemonya politikasına uygun olarak Avrupa ve Ortadoğu'dan başka Afrika'da da aktif bir politika izlemeye başlamıştır. Ayrıca sosyalist blokun silah gücü konusunda büyük yaygaralar kopartılarak sosyalist ülke sınırlarına daha büyük askeri yığınakları oluşturma kararına varılmıştır. Bu gelişmeler NATO harp stratejilerine de yansımaktadır. Son üç yıldır NATO, «esnek mukabele stratejisi»nden uzaklaşmış, «saldırı yoluyla savunma», «sınırlı nükleer savaş» gibi stratejiler oluşturmaya başlamıştır.

Bu gelişmeler karşısında aralarında önemli bir fark bulunmıyan NATO ve Amerikan üslerinin önemi artmaktadır. Çünkü bunlar iktidarın bize inandırmaya çalıştığı gibi üzerlerinde Türkiye'nin hükümranlık haklarını kullanabileceği «ortaklaşa tesisler» değil, casusluk, provokasyon ve saldırı üsleridir.

13.4.1977 tarihli Milliyet'de Türkiye'deki üslerle ilgili bir rapor yayınlanmıştı. ABD Kongresi Dış İlişkiler Alt Komisyonu için ABD'nin Akdeniz'deki askeri üsleri ve bunların amaçlarıyla ilgili olarak hazırlanan bu uzun rapora göre, Amerika'nın üsler konusunda Türkiye'den vazgeçmesi söz konusu değildir. Gelişen teknolojiye karşın Türkiye'deki üsler önemini korumaktadır. Carter yönetiminin üslerin açılması konusundaki son baskıları bunu doğrulamıştır. Akdeniz ülkeleri içinde en fazla askeri üssü barındıran ülke Türkiye olmuştur ve bundan sonra da Ecevit iktidarından bunu koruması istenmektedir. Son zamanlarda yine Amerikan basınından öğrendiğimize göre 3,5 yıl önce Demirel iktidarı döneminde büyük gürültü ile kapatılan üs sayısı sadece beş'tir. 16 üs ise açık tutulmuş ve halkımız büyük bir sahtecilikle aldatılmaya çalışılmıştır. Yeni iktidar da bu gerçeği halkımızdan gizlemiştir.

Bazı belirtilere göre, Ecevit'in şimdi yapmak istediği şey, bu üsleri askeri ve ekonomik yardım için sınırlı bir alanda pazarlık için koz olarak kullanmaktır. Kuşkusuz bu pazarlık oyununda ağır basan taraf ABD emperyalizmi olacaktır. Çünkü Türkiye burjuvazisi tarihinin en derin ekonomik ve siyasal bunalımını yaşamaktadır. Türkiye için üsleri pazarlık konusu yaparak sağlanacak yardımlar bağımlı kapitalizmin tıkanan çarklarını bir süre çalıştırır ama bu, Türkiye'ye daha büyük belalar açar. Türkiye'yi komşularından ve dünyanın ilerici ülkelerinden büsbütün soyutlar. Çünkü bu saldırı ve casusluk üslerini geçmişte Ortadoğu halklarına ve sosyalist ülkelere karşı kullanmada tehlikeli boyutlara ulaşılmıştır.

Türkiye'deki gözetleme ve dinleme istasyonlarının diğer NATO ülkelerinden üstünlüğü konusunda Amerika'da defalarca açıklama yapılmıştır. İncirlik Hava Üssü Akdeniz'deki Amerikan 6. Filosu'na bağlı en önemli üslerden biridir. Buradaki uçakların her an taktik bir nükleer saldırıya kalkabilecek yetenekte olduğunu düşünürsek, Türkiye'nin ve komşularının karşı karşıya bırakıldığı tehlikeyi daha iyi anlıyabiliriz. Son günlerde Amerika'da nötron bombası için ödenek ayrılmıştır. Diğer nükleer silahlarla birlikte bu bombanın da Türkiye'deki üslerde kullanılmasını önleyebilecek etkili hiç bir ulusal mekanizma bulunmamaktadır.

ABD ve NATO üslerinin varlığı ülkemiz için büyük bir tehlikedir. Bu konuda İncirlik

Hava Üssü ile en tehlikesiz gibi görünen diğer dinleme ya da lojistik üs ve «tesisler» arasında ilk bakışta göründüğü kadar önemli bir fark bulunmamaktadır. Çünkü bunlar emperyalizmin vurucu silahlı gücüne toptan bağlı olan ve aralarında elektronik cihazlarla eşgüdüm sağlanan bir sistem halinde çalışırlar. Bu yüzden Başbakan ve bakanların söyledikleri sözler ve dört üssün çalıştırılması için yapılan geçici statüye konan ilkeler havada kalmaktadır. «Ortak kullanım» ilkesi boş bir sözdür. Oradaki silahların ve aygıtların kullanma amaçlarını şimdiye Pentagon generalleri saptamıştır, bundan sonra da öyle olacaktır. Lübnan'a Amerikan paraşütçülerini İncirlik Hava Üssü'nden gönderen, U-2 casusluk uçağını Sovyetler Birliği'nin ta içlerine kadar uçuran Türk Genel Kurmayı değil Pentagon olmuştur. Ve bundan sonra da siyasal konjonktür gerektirdiğinde yine de böyle olacaktır. Türk subay ve erlerine oradaki üslerin nöbetini tutmak ya da bazı meteorolojik bilgilerden yararlanma görevi verilecektir. Üstün teknoloji Amerikan emperyalizminin merkezlerinde, Washington'da, CIA'da, Pentagon'da ya da Akdeniz'deki vurucu güçleri 6. Filo'da ve NATO generallerinin elinde olacaktır. Yabancı üsler açık kaldıkça Türkiye kendi iradesi dışında bir maceraya Pentagon ve NATO generalleri tarafından her an sokulabilir. Hatta bu üsler her an Türkiye'deki bir demokratik halk hareketine, ilerici bir rejime karşı vurucu bir merkez olarak rahatça kullanılabilir.

Dışişleri Bakanı Ökçün, «Üslerin tekrar faaliyete geçmesinin, SSCB ile Türkiye arasında yaz başında imzalanan siyasi belge hükümleriyle çelişkili olduğu da doğru değildir. Çünkü bu üsler detanta katkıda bulunacak biçimde kullanılacaktır» diyor. Emperyalist dünyanın dünyadaki yumuşama ortamını baltalamak için nasıl çaba gösterdiğini, sosyalist ülkelerin sınırlarına daha güçlü bir askeri yığınak için NATO'yu nasıl harekete geçirdiğini, daha saldırgan harp stratejilerini nasıl geliştirdiğini tüm geri kalmış ülkeleri daha yoğun bir silahlanma politikasına nasıl zorladığını biliyoruz. Bu gerçekler karşısında Ökçün, «Sovyetler Birliği'yle imzalanan siyasal belgenin son paragrafında, bu belgedeki ilkelerin uygulanmasında, bağlı bulundukları siyasi ya da askeri ittifaklardan doğan vecibelerini saklı tutacaklarını kabul etmişlerdir» diyorsa mesele yoktur. Bu ittifaklar değil midir ki Türkiye'yi bugüne kadar Amerikan emperyalizmi ahtapotunun kolları arasında kıskıvrak bağlamıştır. Bu ittifakların sonucu olarak üç buçuk yıldır silah ambargosuyla ,ekonomik abluka ile sağcı siyaset adamlarını ve generalleri bile isyana sürükleyen ABD kıskacına demek ki iktidarda razı olmaktadır.

Geçen Mart ayında Ecevit şunu diyordu: «Kıbrıs'ın çözümü için ABD'den bir tek isteğimiz vardı, ABD yönetimi Kıbrıs ile ambargo arasında bir bağlantı kurmasın... Yöneticiler buna dikkat edeceklerine söz verdiler fakat bu sözü tutmadılar.» Carter silah ambargosunu kaldıran dış yardım yasasını imzaladıktan sonra da verdiği demeçte bu sözünde de durmadı, üsler ile Kıbrıs konusunda ödün beklediklerini pervasızca açıkladı. Ecevit'in Mart ayında gösterdiği duyarlılık nerede kaldı? Siyasi ya da askeri ittifaklardan doğan vecibeler aynen Menderes ve Demirel dönemlerinde olduğu gibi sürdüregelecek ise bu duyarlılığın samimiyetine kim inanabilir? Ecevit aynı demecinde ABD'nin bir süredir, «bağlantı kuramı» geliştirdiğini, bir ülkeyi köşeye sıkıştırmak için başka sorunları manivela gibi kullandığını kaydetmiş, «bu kural kullanana da hayretmez» demişti. (23.3.78 Cumhuriyet) O günden beri emperyalizme alabildiğine verilen ödünlerin hesabını Ecevit halkımıza nasıl açıklayacaktır? Aynı tarihlerde Milli Savunma Bakanı Hasan Esat Işık «egemen uluslara borçlu bulunan ülkelerin bağımsızlıkları her zaman tehdit altındadır. Türkiye NATO'ya, başkalarına para karşılığında hizmet etmek için girmemiştir» diyordu. Bugün emperyalist kamptan biraz daha silah, biraz daha «yardım» alabilmek için NATO'nun «Uzun Vadeli Savunma Programı»na girip, Türkiye'yi ağır bir silahlanma ipoteği altına sokan CHP ağırlıklı Ecevit iktidarı değil midir? Resmi açıklamalara göre başta İncirlik Hava Üssü gibi nükleer silahları bile barındıran 6. Filo'nun bir mevzii dahil bir habere göre, daha 15 açık casusluk ve provokasyon üssü var iken, Washington'un emriyle dört üssü daha alelacele açmak için meclis kararını beklemeden geçici statü hazırlıyan Ecevit iktidarı değil midir? Ekonomik dar boğaz gibi ciddi gerekçeler bile bu teslimiyet politikasını haklı gösteremez.

Hükümetin dört üs için kabul ettiği geçici statü, yasal dayanaktan yoksundur. Çünkü parlamentodan geçirilmemiştir. Parlamentonun bu günkü yapısında dahi emperyalizme daha ağır bir teslimiyet içeriği taşıyan böyle bir geçici statüyü halkımızın gözleri önünde meclislerden geçirmek kolay değildir. Bu nedenle üsler konusu sürekli olarak emekçi halkımızın gündeminde kalmalı, gerici konumu, tehlikeli yüzü teşhir edilmelidir. Topraklarımızdaki üsler ile ulusal bağımsızlığımız Amerikan emperyalizmine ipotek edilemez.

TEP BASIN BİLDİRİSİ

ÜSLERE HAYIR

TEP Başkanlık Kurulu, Amerikan Üslerini yeniden çalıştırılmasını kınamış, tüm ulusal ve demokratik güçleri «Amerikan Üslerine Hayır!» sloganı altında demokratik direnişe çağırmıştır. Basına sunulan TEP bildirisi şöyledir:

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da birkaç koldan ilerlemeler kaydediyor. Camp David anlaşması emperyalizm, siyonizm ve Arap gericiliğinin bölge halklarına karşı ittifakını temsil eder. Bu anlaşma Ortadoğu'da ABD çıkarlarının bir güvencesidir.

Türkiye'ye uygulanan ambargoda öyle koşullara bağlanmıştır ki, artık Türk politikasına Amerika nmüdahalesi resmilik kazanmıştır. Vaşington artık devletlerarası hukuk kurallarına yasalara uymayı da bir kenara bırakmıştır. «üsleri derhal açacaksın, yoksa silah da yok, para da» demektedir.

Oysa, Türkiye'de Amerikan üslerinin açılması için, iki devlet arasında yapılmış olan «savunma işbirliği anlaşması»nın iki devletin yasama organlarından geçmesi bir anayasal zorunluluktur. Vaşington'un zorlaması ile Ecevit Hükûmeti bu anayasa hükmünü çiğnemeğe hazırlanıyor. Tıpkı Demirel gibi «askeri üsse» «tesis» diyor ve bu «tesislerin nasıl değerlendirileceğine ilişkin **«geçici düzenleme»**den sözediyor. Anayasa gereğince meclisin onayı alınmadan, yani bu en önemli sorunumuz kamuoyu önünde tartışılmadan Millî Güvenlik Kurulu'nun ve hükümetin kapalı kapılar arkasında alacağı bir karar ile iş olup bittiye getirilerek ve Amerikan üsleri açılacaktır. Bu üsler geçmişte siyonistlerin Arap ülkelerine karşı istila hareketini desteklemek için fiilen kullanılmıştır. Türk hükûmetinin bilgisi dışında bu üslere nükleer başlıklı füzeler yerleştirilmiştir. Bu üsler Kuzeyden gelecek bir saldırı olasılığına karşı kurulmuş olmaktan çok Ortadoğu bölgesi halklarının, bu arada Türkiye halkının ulusal demokratik mücadelesini ezmek amacıyla kuruldu. Bu Amerikan üsleri Türkiye'yi kendi iradesi dışında çıkacak bir nükleer savaşta vurulacak ilk hedef durumuna düşürmektedir.

İşte Ecevit Hükûmetinin anayasayı da çiğneyerek yeniden çalıştıracağı Amerikan üsleri bunlardır.

Türkiye'nin ulusal ve demokratik güçleri bu olup bitti karşısında uyanık davranmak zorundadırlar. Amerikan üslerinin açılmaması için emekçi halkımızın yığınsal demokratik direnişini örgütleyelim. «Amerikan üslerine hayır!» sloganı altında emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı ulusal güçleri seferber edelim.

TKP'NİN TARİHSEL KONUMU

EMEKÇİ YAYINLARI

İsteme Adresi

TİCARETHANE SK. 12/7-A
SULTANAHMET - İSTANBUL

TÜRKİYE'DE İKİ ADALET VAR

AF YASASI UYARINCA NİĞDE'DEKİ SİYASİ MAHKUMLAR DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR

Af Yasası Uyarınca Niğde'deki Siyasi Mahkumlar Derhal Serbest Bırakılmalıdır.

Türkiye'de iki adalet var. Biri devrimci siyasi mahkumlar için, öteki siyasi olmayan cürümlerden hüküm giymişler için. Bunun bir örneğini son olarak kabul edilen Af Yasasının uygulamasında görüyoruz.

1803 sayılı Af Yasası müebbet cezaya çarptırılan mahkumlar için bu yasanın genel hükümleriyle çelişen istisna kayıtlar getirmiştir. Öyleki muvakkat hapse mahkum olanlara kıyasla Müebbet hapse mahkum olanlar ise cezanın düşürülmüşlerdir. Af yasasına göre hürriyeti bağlayıcı muvakkat cezalarda ilk önce tüm cezadan üçte birlik bir sürenin indirimi yapılmakta ,geri kalan cezanın da 12 yılı af edilmektedir. Müebbet hapse mahkum olanlar da ise cezanın tümü 36 yıllık hapis sayılarak bundan 12 yıllık af indirimi yapılmakta, geri kalan 24 yıllık cezadan da üçte bir düşülmektedir. Bu ikili ölçütün uygulanması ömür boyu hapis cezasına mahkum edilmiş olanların aleyhine dört yıllık bir fark yaratmaktadır.

Bu eşitsizliğin giderilmesi için bazı mahkemeler Anayasa Mahkemesinde dava açtı. Anayasa Mahkemesi henüz açılan bu davaları bir karara bağlamış değildir. Anayasa Mahkemesi davaya bakabildiği takdirde varacağı kararda bu eşitsizliğin ortadan kaldırılacağı kesin gibidir. Bu düşünce ile ve açık eşitsizlikten doğan haksızlığa meydan vermemek amacıyla Mardin, Adıyaman ve Ordu Ağır Ceza Mahkemeleri, haksızlığın herhalükarda Anayasa Mahkemesi tarafından düzeltileceği gerekçesiyle infaz yasasını müebbet hükümlülerin lehine alarak yorumlamış ve bunların haksız yere dört yıl fazla hapis yatarak mağdur olmalarına engel olmuştur. Bu durumda Mardin, Adıyaman ve Ordu'da 1971 yılının baharında tutuklanıp müebbet hapse mahkum olan hükümlüler bugün serbestirler. Ama aynı biçimde 1971 Mayıs ve Haziran aylarında tutuklanmış olup 12 Mart döneminin sıkıyönetim mahkemelerinde ömür boyu cezaya çarptırılmış bulunan siyasi hükümlüler bugün zindandadırlar ve mağdurdurlar. Oysa Af Yasası eşitlik ilkelerine uygun biçimde yorumlanıp uygulanmış olsaydı bu devrimci gençler bu yılın Temmuz ve Ağustos aylarında serbest bırakılmış olacaklardı.

Yani bir müebbet hükümlü rastlantı olarak örneğin Mardin ya da Ordu cezaevinde ise serbest bırakılıyor. Ama aynı hükümlü rastlantı olarak örneğin Niğde cezaevinde ise aynı yasa uyarınca daha dört yıl hapis yatması gerekiyor. Bu, bir skandaldır. Çifte adalet durumuna derhal son verilmelidir. Bu haksızlık karşısında hukuk otoriteleri, tüm demokratik güçler sesini yüksetmeli ve sekiz yıldır zindanlarda bulunan bu hükümlülerin derhal serbest bırakılmasını sağlayacak yasal girişimlerde bulunmalıdırlar.